

Oskar Sternulf: Estetiska fördomar

OSKAR STERNULF

Dagligen möter vi nya människor.

Det kan exempelvis vara när vi promenerar på gatan under lunchtid, när vi ska handla i matbutiken precis efter jobbet eller när vi blir bjudna på ett stort släktkalas där vi inte ens känner hälften av plastpapporna, halvkusinerna och sysslingarna.

Genom mötet med alla dessa nya ansikten, om så bara i några sekunder, skapar vi oss genast en högst personlig bild av hur dessa människor är. Det sägs att det tar cirka sju sekunder innan du har skapat dig en uppfattning om en människa, som du träffar för första gången.

Lite skrämmande är det, men dock väldigt sant, när det kommer till klichén ”du får aldrig en andra chans att göra ett första intryck” och därför tror jag inte heller det är så konstigt att vi människor väldigt ofta är fördomsfulla. Jag tror framför allt att barn påverkas mycket av hur föräldrarna agerar och uttalar sig om andra, snarare än när de ”lär ut” till barnen hur de ska bete sig. Om de ena stunden säger att de ska behandla andra, så som de själv vill bli behandlade, men att de sedan agerat oförsäkamt och drygt mot sina medmänniskor, är det lättare att ta till sig den faktiska handlingen, som görs i stunden och inte det som så fint sägs.

Jag har själv fallit i fällan när det kommer till fördomar. Den estetiska varianten. När jag var yngre skulle jag välja in till gymnasiet och så här i efterhand tänker jag, som yrkesverksam musikalartist sedan snart åtta år tillbaka, att jag utan tvekan skulle ha valt estetiska programmet. Jag hade dock skapat mig en bild av den här konstnärliga linjen, som något oerhört flummigt, oseriöst och med bara svartklädda punkare och överfilosofiska flumlärare.

Oj, vad fel jag hade! Jag valde dock en annan linje från början, men inför årskurs två bytte jag över till estetiska programmet och jag ångrade mig inte en minut. För min del hade jag nämligen turen att få medverka i en skolproduktion av musikalerna ”Hair” genom en valbar kurs på estetiska programmet, och på så sätt fick jag en helt annan insyn på både lärare och elever och mina fördomar grusades totalt.

I mitt fall valde min mamma och pappa att stötta mig, oavsett vilken linje jag hade valt, men jag vet att det är väldigt många föräldrar som faktiskt tvingar sina barn att gå ett specifikt program. Det finns självklart många olika faktorer bakom, men att föräldrarna (inte barnet alltså) väljer bort att deras son eller dotter ska läsa en estetisk linje beror väldigt ofta på samma fördomar som jag en gång hade. Jag hoppas verkligen att ni som läser den här krönikan och som har barn som befinner sig i det egentligen omöjliga valet att redan som 14-åring bestämma vad de ska göra resten av livet, läser på mer om de olika programmen och kanske rent av besöker desamma.

”Jag vet vad som är bäst för mitt barn och jag har inte lagt någon värdering när jag har pushat min dotter att läsa det här programmet istället för den estetiska linjen. Och nej, jag har inga fördomar” Det här är nog det svagaste argumenten någon kan försöka intala mig om, eftersom att säga att man inte har några fördomar troligtvis är den största fördomen av alla.